

ipsa re ait alio loco. « Qui multum, non abundavit; et » qui modicum, non defuit illi ¹. » Quare, « Qui multum, » non abundavit? » Quia quod plus habebat, dedit indigenti. Et quid est, « Qui modicum non defuit illi? Quia accepit ab illo, qui abundavit. » Ut fiat, inquit, æqualitas ². » Ipsa est pax, de qua dicitur: « Fiat pax in virtute tua. »

X. Namque cum dixisset: « Quoniam ibi sederunt sedes » in iudicium, sedes super domum David, » id est, super familiam Christi, cui dederunt in tempore cibaria: statim tanquam ipsis sedibus ait: « Interrogate quæ ad pacem » sunt Jerusalem ³. » O vos sedes, qui jam sedetis ut iudicetis, et facti estis sedes Domini iudicantis, (quoniam qui iudicant, interrogant; qui iudicantur, interrogantur:) « Interrogate, inquit, quæ sunt ad pacem Jerusalem. » Interrogando quid invenient? Alios fecisse misericordiam, alios non fecisse. Quos invenient fecisse misericordiam, ipsos vocabunt ad Jerusalem: quia ipsa sunt ad pacem Jerusalem. Dilectio fortis res, fratres, dilectio fortis res. Vultis videre quam sit fortis dilectio? Quisquis per aliquam necessitatem non potuerit implere quod jubet Deus, amet illum qui implet, et in illo implet. Intendat Caritas Vestra. Verbi gratia, Uxorem habet, quam dimittere non potest: oportet ut obtemperet Apostolo dicenti: « Uxori vir debitum reddat: » et, « Alligatus es uxori, » ne quæsieris solutionem. » Venit in mentem, quia melior est illa vita, de qua dicit idem Apostolus: « Vellem » omnes esse sicut me ipsum ⁴. » Attendit eos qui hoc fecerunt; amat eos, et in ipsis implet quod in se non potest. Fortis res est dilectio. Ipsa est virtus nostra: quia si in illa non fuerimus, nihil prodest quidquid aliud habueri-

¹ 2 Cor. viii, 15. — ² Ibid. 14. — ³ Psal. cxxi, 6. — ⁴ 1 Cor. vii, 3, 7 et 27.

mus. « Si linguis hominum loquar, dicit Apostolus, et » Angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum » quasi ærumentum sonans, aut cymbalum tinniens. » Adjungit aliud magnum: « Quod si distribuero omnem » substantiam meam, et si tradidero corpus meum ut ardeam, charitatem autem non habeam, nihil mihi prodest ¹. » Si autem sit sola charitas, quæ non inveniat quod distribuatur pauperibus, diligat: solum calicem aquæ frigidæ det ²; tantum illi imputabitur, quantum Zacchæo, qui dimidium patrimonii donavit pauperibus ³. Quare hoc? Ille tam modicum dedit, ille tam multum dedit, et tantum illi imputabitur? Tantum plane. Impar enim facultas, sed non impar charitas.

XI. Illi ergo interrogant, vos cogitate quid estis. Jam ecce dictum est nobis: « In domum Domini ibimus. » Jucundati sumus certe in his qui dixerunt nobis: « In domum Domini ibimus. » Videte ergo si imus. Non enim pedibus imus, sed affectibus. Videte si imus, interroget se unusquisque vestrum, qualis est erga pauperem sanctum, erga indigentem fratrem, qualis est erga indigentem mendicum: videat si viscera ejus non sunt angusta. Quia interrogare te habent sedes, quæ sedebunt in iudicium, et debent invenire quæ sunt ad pacem Jerusalem. Et quomodo interrogant. Tanquam sedes Dei. Deus interrogat. Si Deum latet aliquid, et illas sedes aliquid interrogantes fugere potest. « Interrogate quæ sunt ad pacem Jerusalem. » Sed quæ sunt ad pacem Jerusalem? « Et » abundantia, inquit, his qui diligunt te. » Ad ipsam Jerusalem convertit vocem. Abundantia est illis qui diligunt eam. Abundantia ex inopia: hic inopes, ibi abundantes; hic infirmi, ibi firmi; hic egeni, ibi divites. Unde facti divites? Quia dederunt hic quod acceperunt a Deo

¹ 1 Cor. xiii, 1-3. — ² Matth. x, 42. — ³ Luc. xix, 8.

ad tempus, et acceperunt ibi quod postea Deus retribuet in æternum. Hic, fratres mei, et divites pauperes sunt. Bonum est diviti, ut agnoscat se pauperem. Si enim plenum se putat, tumor est ille, non plenitudo. Agnoscat se inanem, ut possit impleri. Quid habet? Aurum. Quid nondum habet? Vitam æternam. Attendat quid habeat, et videat quid non habeat. Fratres, ex eo quod habet, det, ut accipiat quod non habet: emat ex eo quod habet, illud quod non habet. « Et abundantia his qui diligunt » te. »

XII. « Fiat pax in virtute tua². » O Jerusalem! o civitas quæ ædificaris ut civitas, cujus participatio tua in idipsum, « Fiat pax in virtute tua, » fiat pax in dilectione tua: quia virtus tua, dilectio tua. Audi Cantica canticorum: « Valida est sicut mors dilectio¹. » Magnum verbum, fratres, « Valida est sicut mors dilectio. » Magnificentius exprimi non potuit fortitudo charitatis, quam ut diceretur, « Valida est sicut mors dilectio. » Quis enim resistit morti, fratres? Intendat Charitas Vestra. Resistitur ignibus, undis, ferro, resistitur potestatibus, resistitur regibus: venit una mors, quis ei resistit? Nihil illa fortius. Propterea viribus ejus charitas comparata est, et dictum est, « Valida est sicut mors dilectio. » Et quia ipsa charitas occidit quod fuimus, ut simus quod non eramus; facit in nobis quamdam mortem dilectio. Ipsa morte mortuus erat, qui dicebat, « Mundus mihi crucifixus est, » et ego mundo³. » Ipsa morte mortui erant, quibus dicebat, « Mortui enim estis, et vita vestra abscondita est » cum Christo in Deo⁴. Valida est sicut mors dilectio. » Si ergo valida est, fortis est et magnæ virtutis, et ipsa est virtus, et per ipsam reguntur infirmi a firmis, terra a cælo, populi a sedibus: ideo, « Fiat pax in virtute

¹ Psal. cxxi, 7. — ² Cant. viii, 6. — ³ Galat. vi, 14. — ⁴ Coloss. iii, 3.

» tua, » fiat pax in dilectione tua. Et per istam virtutem, per istam dilectionem, per istam pacem, fiat « Abundantia in turribus tuis: » id est, in excelsis tuis. Pauci enim sedebunt in iudicio: sed multi ad dexteram positi facient populum civitatis illius. Multi enim pertinebunt ad singulos quosque excelsos, a quibus recipiantur in tabernacula æterna: et erit abundantia in turribus ejus. Plenitudo autem deliciarum et sufficientia divitiarum ipse Deus, ipse idipsum, ipse cujus participatio est civitatis in idipsum: ipsa erit et abundantia nostra. Sed unde? Per charitatem, hoc est, per virtutem. In quo autem est charitas, fratres? Qui non sua quærit in hac vita¹. Audi Apostolum habentem charitatem. Ait: « Placere omnibus per omnia sicut et ego omnibus per » omnia placeo². » Ubi est ergo quod dixisti, « Si adhuc » hominibus placerem, Christi servus non essem³? » Et modo dicis te placere, modo hortaris ut et illi placeant? Sed non ibi posuit finem, ut quis propter se, non propter charitatem placeat. Qui gloriam suam quærit; non quærit salutem aliorum. Ait enim: « Sicut et ego omnibus » per omnia placeo, non quærens quod mihi prodest, » sed quod multis, ut salvi fiant⁴. »

XIII. Ideo et hic cum de charitate diceret: « Propter » fratres meos, inquit, et propinquos meos, loquebar autem pacem de te⁵. » O Jerusalem civitas, cujus participatio in idipsum, ego in hac vita et in hac terra, ego pauper, peregrinus et gemens, nondum perfruens pace tua, et prædicans pacem tuam; non propter me illam prædico, sicut, hæretici, qui quærentes gloriam suam dicunt: Pax vobiscum: et pacem non habent quam populis prædicant. Si enim haberent pacem, non conscin-

¹ Philip. ii, 4 et 21. — ² I Cor. x, 33. — ³ Galat. i, 10. — ⁴ I Cor. x, 32, 33. — ⁵ Psal. cxxi, 8.